

קובץ העם

המזרח התיכון בסכנת הגרעין

הקו האדום של האינפלציה

מהומה גדולה סביב אי קטן

מקארסיוס - נשיא הרפובליקה הקפריסאית

הקדמה: אל-אסל

24

1974

יאר צבן

על הפרק

שלוש עצות ליצחק רבין

דין בנושא הפלשתינאי — כי החלי ליטול תכל גס שרים בכירים — תול גורש את דמי תענוגות ואף את כתריות הראשיות. חס הפרק כי גיש, לטאמא את הכעיה אל מותח השפיה, כהמקה, שחיא אינגה אלא סרי רעות דוחם של, כמח יהודים שמאלנים ירגיש, כחכ"י רשומת ער יספר ויעיני, למח גרמא אמינות של הנהגה הישראלית וקיריכה לכודת אור קשבת לתכיעותינה התורות ונשנות כנושא ות, מנז יוני 1967 עד סמם חיוה הוה, ואם גוצר רשם, בארץ וכויל, שאמינות ונ גרמא עיי ששרות מפשייריחות כלות ולפיכך תוכה, כילי, כי, הרמא בפליווא משתלם" — מי יוא נושא באחריות לכך?

אמרנו —, ואם מרקי, אף תוששני שלא נשלם מרין, מרין לא אורז במח מבנהינינו בכירים אומץ אינלמקמאלי ענו מרין, כדי לתתם פרק שאבו עליו מלת ולמחרת דף חרש במרש חרש, ערין הם מחסנים, מחלבים, ומחוקרים, לתתם, לפי הטקטיקה הדרושה: "אער אחר קרימה — עני צעדים אחרים".

המיוות אינה נגנית עם שורת משנית ומחלית של מפלתי-ישראל במרין הפלשטיני: 25 שנים מאז הדין כנסת כשאלה וו (לרין חתומה הסכמי שבינת העשק עם רדן); 7 שנים לאחר מלחמת ששה חיסים; 9 חודשים לאחר, רעידה, האדמה — מורשף סמרת הממשלה לרין דיין מרין יסיר ראשון מל הבעיית הפלשטינית.

ותירשים — מותרים... כדי שלא ניאלץ לומר, לאחר חרין, מעם מרי האחר מרין, נקרים וגאמר, כי חששה היא, מכמת כחנות, כד חמש דקות לאחר שחיש-עשרה, ורק כחולמה נרעות ודכתישון וכתנשה מריתת המרית-הקרים נתון — אולי — לגשך מל פני תחומות המסוכנים, שכרתה תחילת המריתת היש-ראליה, בתחומותיה עם תאיכה הפלשטינית.

לקראת ריין זה יורשה לנו לחשי, מכמה צנועה ואה, כלכ דואג ושחיר-טוב, כמה עצות לראש-הממשלה.

"הגדרה עצמית" עיי הזולת

לכתי וקראתי את אשר דיווחו העיתונים על דכירך באנגליה, לרנל כהחלם להמכמה, "כפיה הפלשתינאית צייכה לכוא על מחרותה כמפתח המרד שלהם באור, אולם, כפיה ההגדרה העצמית של הפלשתינאים היא עניינם שלהם ולא של מישור מבחין, אנהנו לא נשלחו כמם אה וכוה ההגדרה העצמית, אולם אין חם יחולים לממשק על הטכניקה, (כ"ר, 30.6.74), עד כאן — חכל אתי שפיר, אלא נעמדה לי, כי נכמקנות והגדרות מנהגות אלה עומדות במחילה למדיניות המעוררת על-ידך.

ראשית-כל: הוכוח להגדרה עצמית היא וכוה לאומית, וגושא הוכוח פלשטיני, לתחכושון וישראלית לעצם קיומו של עם זה של שים קץ — וכמכמי אין להסחיר מסנה זה, אכילו חוא הצהרתי גרידא, תחת מכול של חכרות, כי, ולא חל כל שיויר כעשרת ישראל כרשוא הפלשטיני, שכן, אין זה דכך של מה ככך: לאחר שנים רבות של חכרות עישות (כעיקר מסיקם של ג, מאיר וי, גלילי) ברוב אי-קיומה של מפיית הפלשטינית — תרי שעצם תכונותו להצהיר על קיומה ועל קיומה של ציכור לאומי פלשטיני, יש בת משהו מבניה אומנה וחי מרין תמיה כילולית, תמית-שכניפות, אף חוא מחרת יתר משהו לכל משהו מרין אשטוי כחנות זה.

וככו, כאשר בארץ וכויל, בדיכ מכלותי וכונינים נוספים: כאירופה וכאמריקה (שלא לרוב על ארצות אחרות) כמסים רבים לחנות ישראלית בנושא זה — מרד לא למרד כריש גלי, ישראל מבירת כקיומה של כניה לאומית פלשטינית ותתן יד לפחיתות, על יסוד הקשרו של וכוה ההגדרה העצמית?

ראשית: מיקרה של חכרות כוכות והגדרה העצמית של עם מלשהו חוא כוכונות למשר לו להגיר כעצם את צדה חיי לאומיים ואת משכרו חסיני, וכו מכותה הממשל של חכרות הלאומית המדינית, לרנכ קס גרמא חיה לי, שאף אותה, ארתי ראש-הממשלה, דחוא כן את מני הדיכים, שחרי חנשה לי, כפיהית והגדרה העצמית של הפלשתינאים היא עניינם שלהם ולא של מישור מבחין, אולם, חסירכה מסנה במשפט שאמרתי לאחר מכן: "ואולי משפחה של חא שחיתת פקס ארץ-ישראל המגורית, ורש סקם רק לשתי מדינות: אחת יהודית וחשית (פולל חנה המורית של ריין) — עריתית" חרי קביעת מסקנית וו, וחותרת ונשגיה מר לקוחת-חושים בפי מדינאינו, משמפוחה בורוח, לא הפלשטינים יגידו, כעצמם את מסגרת

חיהם הלאומיים, אלא אנהנו, ישראל, נעשה ואת עבורם, חכין, כאן, אימא, הקשרו של וכוה ההגדרה העצמית?

כיינו, לית-מאן-יסלי, שהמימוש של וכוה ההגדרה העצמית של חסם הערבי הפלשטיני, לא רק שאינו יכול להתחיל על חכרותיה של ישראל או על חכרותה, כפי שצינת כנזק, אלא חוא חייכ לצאת מן הכוח אל השפיע אר רק במסגרת של דיקיות כשלום וככמתון עם ישראל, נעמלות אלה, אינן פתורות את עקרון וכוה ההגדרה העצמית ואף אינן מצמצמות אותה, אלא חן היחידות הקשרות את מימשו לאחנר ריאלי.

ראשית: שאלה כמני עצמה היא — מה ערין מכונותה של ישראל: חאם מדינה פלשטינית נמרדה (שחכות) בשמחים ישראל תמנה), או יחידה לאומית-אומנותית במסגרת פדרטיבית עם ריין, או הצטרפות מלאה לריין? כל אחת מאפשרות אלו — יתרונותיה וחסרונותיה כצירה.

אולם, אם קשרת היא הכחירה הישראלית בלופנה שכין האפשרות העומדות לכחירה, חרי קלל היא ההצנפה על חכרותה שכות — זו שחישתה כניגוד לצוהם של הפלשטינים; זו שחישתה עליהם מכלי לשאול את רשם, וו שחיתו, למששה, את הכחירה שחיתה.

כל מחרון שלא יישח חדר שחיתום של הפלשטינים ושלא יאפשר לחניה, כי חוא מכמה את מאוויים הלאומיים, כפי שחם משחפכים כעניי דוכם של הפלשטינים — מל מחרוני-לא-תפרו כוח יחודה תרומת ישראלית לדכיקת כחיותה המחרון בשלבים, החרות בחליקים שונים של המולם הערבי, כי, כל מחרון כוח, ויכא לגסיה ישראלית מפרכים השמחים וישראל את השאלה הפלשטינית ככצנחת, שחחכע את מחרונה, ולא-דווקא כאחרית-המים, (ויורשה לי להוסיף שאלת-חם: אם ממשלת ישראל כל-כך מונויגיה, שהפרשה חסתיים בהכחרה מחדשת של חסתיי מכלך יהודה ושומרון, מרע מכירות היא מל כך כקלי-קולות, חשכם וחחרכ? כי שכל ערבי-פלשטיני שיעלה רעיון זה כמני כני עמו ותמון כמגמה זו וקסם כקליולוגי ישראליי וכמכמה של ממשלת ריכין, דחמא-לי-אלן? תמחין...).

להימנע מניסוחים אולטימטיביים

לאת אחרת המכברת כחלוא היא: עם מי מהפלשטינים נשב כניכבה וכאינו מספרה?

גם כאן, חוששני שחרי-המסגרת-היהודית ער יקרא לרין-חרת את אלה שאחרים להחזרתו של אותו ואקס מרין, אשר איפשר החמלאותו כחשיק, ככום מרין יחיד, המחיתר לרנכ כשם הוכיות הלאומיות של חסם הפלשטיני.

קצנו ככר כחלוא גידה וכוהות שוב חשוב על אחרותנו, כי אם לא חיצור הממשלה תאמם באחרים לניגונה של גלינות לאומית, וכוהות של חסירים הפלשטינים, חרית היא אנהנו להחרכי, במורש-ל-דכר, עם ציגיו אשין, ככנינים חסירים של הפלשטינים, חרדי החרתה למנע השחלפות מלשית של אשין על חיינו הפלשטיני חוא מעולה ככוון כוח, שיעניק את הככרות לכניניהם של ערביי חסותם.

תראה לי, אורני ראש-הממשלה, כי כמחלך זה חיוני לשחוח כניר, כל יום שחולף ללא מפיית בתחום זה — ככצור את משכרו חכלערי של אשין, תעמנים חכליתו את חכרלי חנוס שמשאזו כין רברד לכין דבריו של שר ההמכרה, א, יריכ, כשאלת תאפשרות, למשא-ומחן עם אשין, חרינו עומדים וחמחים: מה רוצים, כמסרת זה, מאחרן דייכ? שחרי, אילו חיה אשין נשבת לתנאיו של יריכ (וכרה כישראל, כימול ה, האמנה, חספתת חמרד), חרי חיהו וו מחסכה כוללת באומיו של זארגון וביחמו לישראל, חאם גם אז לא יחיה לנו שגי-חשית איתו? ערין מסוסם אני, אם ניסחון של יריכ מעניק לישראל את מרד-החמרון הריסולומפי הדרוש לה, או פחלה חכרותו מעודדת חירורים גונים וחאנות ככרות.

כמעט כוש אני להשיא מצה לאדם, שרי המהלכים היסולומסיים גרדיים לן, כפי שחם גרורים לר, אני לחמך חשבה, כי כלל ירד חוא, שאין מרורים חכרות אולטימטיביות כשאלות כאלה, שהמגינה מון עולה למכר את מבער-המדיניות, אם במחללים כיוון ואם כממלחם ככנים מכריו לרנכ, כי נגמר חלקת מכמה מדינות ככעצנו — לא דווקא מר-מרי אליהו — ואשר חכנסו מכמה חכרות מיוחדות ככיוכורגו.

כין כניעת חסרת-צדק, לחתים וחחרי מל וכוחות-יכור שלנו וכין חיספת חריכה וגמשה לצור משרה עם שכנינו חרדש מרחב חמרון חמריני שלנו, כל נככל את דאיונו ודינו ככלי-גיטות-אלימטיבי, שישללו מאחנר מרד-חמרון זה.

שולם פ.ק.

חל-מחשבה

40

6

קד יחזרו ויפוצו ודור חשש ודור הסתכל על גירסת שטעם
 של האומות, בעירי יראונו, כבד אסאן, שטעם
 כן מנסה גירסת בן הילול, כן מגרס על גירסת
 במשקל, בעירי הירושלית על גירסת, כבד הדת.
 כל מה שקשרו ונתן לבני הירושלית – יחזק שטעם
 חזק כחשבונו ונתן בירושלית גרסות על מחנות של"

בדברים יחולו לנו בקשר לזמנים
ביותר ופחות אנו נחלקו לחיות

ועד שני תעזוב צדקתו : כש
יש בלד ראשון ישי שלב שני של שלב שלישי ואם
יש תהאשול שן מירון תחישום תגרעניו שן גלן אשש
למשנן דעמיתו ואלו תוכל : למשור עליה ששן

[illegible]

مَكْنَزُ الْأَصْلِ

